

Неспорно је да свако има право да сладострасно ужива са једномишљеницима у размени најопскурнијих кафанских прича и необузданој машти предимензионираног ега који себе види као свевидећег судију и јединог супериорног трагаоца за најпрљавијим „истинама“ једног друштва. Спорно постаје када се такве визије преточене у књигу награде једним од најважнијих књижевних признања у српској књижевној традицији, без обзира на чињеницу да је НИН-ова награда (пре)далеко одмакла у незаустављивом процесу срозавања некадашњег угледа и кредибилитета.

По дугогодишњој инерцији, добитник ове награде и даље добија највећи публицитет (позитиван или негативан, није битно) и препознатљивост у широј читалачкој публици и целокупној српској књижевној јавности. Да није овогодишњег добитника Басаре и награђеног романа *Контраендорфин* да нас просветле, ми бисмо и даље мислили да смо народ као и сви други народи и да имамо право да се поносимо оним што смо створили кроз векове и што сматрамо највреднијим.

